

D **Emi**
1. Pane prezidente, ústavní činiteli,
A7 **D**
píšu vám dopis, že moje děti na mě zapomněly.
Emi
Jde o syna Karla a mladší dceru Evu,
A7 **D**
rok už nenapsali, rok už nepřijeli na návštěvu.

G **Ami**
R: Vy to pochopíte, vy přece všechno víte,
D7 **G**
vy se poradíte, vy to vyřešíte, vy mě zachráníte.
Ami
Pane prezidente, já chci jen kousek štěstí,
D7 **G** **A7**
pro co jiného jsme přeci zvonili klíčkama na náměstí.

2. Pane prezidente, a ještě stěžuju si,
že mi podražili pivo, jogurty, párky i trolejbusy
i poštovní známky i bločky na poznámky
i telecí plecko, Řecko i Německo – no prostě všecko.

R:

3. Pane prezidente mé České republiky,
oni mě propustili na hodinu z mé fabriky,
celých třicet roků všecko bylo v cajku,
teď přišli noví mladí a ti tu řadí jak na Klondiku.

R: Vy to pochopíte, vy se mnou soucítíte...

4. Pane prezidente, moje Anežka kdyby žila,
ta by mě za ten dopis, co tu teď píšu, patrně přizabila,
řekla by: „Jaromíre, chováš se jak malé děcko,
víš co on má starostí s celú tu Evropu, s vesmírem
a vůbec všecko!“

R: Ale vy mě pochopíte...

D
Pane prezidente!